

sa jälle fosjo wiis, ja tedda hea lapse kombel armastas. — Paljo on, parrako Jummal, neid lapsi, kes wannemid omma leiwast ärralükkawad, ja ei mõista sest ennese koha ühtige karta.

Kelle kinkja on surnud? — Selle,
kes kinkitust issi küssib.

Üks funninga tener õerdas omma iggasemist funninga ette: „Suur armoline funningas, ma näägin tänna õse unnes, et Teie mind sure kinkitusega römustasite.” Kunningas vastas: „Kes unne-näggude peale lõdab, se tautab varjo ja aiaab tuult takka.” (Sir. 34, 2.)

Wastamisi wead.

Kui wetand innimesele tulli joobnud te peal wasto. Eesimene jäi seisma ja ütles: sõbber, ma ussun, et teie nattoke liaste ollete jonud. Teine mõdistis ja kostis: minna ussun, et teie wågga piisut ollete sõnud.
